

Søren Pape Poulsens grundlovstale

Taler

Søren Pape Poulsen
Formand for Det Konservative
Folkeparti

Dato

5. juni 2017

Sted

Fanø, Esbjerg, Ry og Viborg

I dag fejrer vi friheden, demokratiet og vores fælles historie.

I dag fejrer vi Danmarks Grundlov. Og vi fejrer de borgere, der gik til kongen med troen på, at man kunne stoppe enevælden og i stedet sætte borgernes vilje i centrum. Selv om grundlovens indførelse kun gav stemmeret til cirka 15 procent af befolkningen – og at den reelle magt stadig lå hos kongen – så gav Grundloven os en række af de universelle frihedsrettigheder, som i dag stadig udgør kernen i vores frie og trygge demokrati. Grundloven gav os blandt andet religionsfriheden, forbuddet mod vilkårlig fængsling, ejendomsrettens og boligens ukrænkelighed og ikke mindst trykke-, forenings- og forsamlingsfriheden. Denne forenings- og forsamlingsfrihed hylder vi også i dag. Mange af jer, der er her, er måske medlem af et politisk parti. I har med andre ord valgt at engagere jer i vores demokrati, og det er – uanset politisk overbevisning – værd at hylde. Diskussionen på tværs af politiske skel styrker den demokratiske samtale og gør os alle klogere. Og jeg ville inderligt ønske, at der var flere, der ville tage aktivt del i det politiske arbejde, uagtet hvilket parti, der ligger ens overbevisning nærmest – og uagtet om man er 100 procent enig i alt, hvad ens parti måtte gøre og sige. Politik er meget andet end de folkevalgte, vi ser på TV og ikke mindst forarges over på facebook. Politik er lokalt foreningsarbejde, hvor man både får et berigende samvær og har stor indflydelse på, hvilke ansigter der hver fjerde år præger vores lygtepæle. Derfor et hjertevarmt tak til de mange af jer, der er aktive i vores politiske partier – og en ligeså stor opfordring til, at flere træder indenfor og gør deres stemme og indflydelse gældende. Også tak til alle der gør et stykke frivilligt arbejde i vores mange foreninger i dette land. Foreningslivet er noget helt unikt i vores samfund. Det er det ægte danske. Det som er limen i vores samfund. Grundlovsdag er derfor en festdag for alle. Her skelnes ikke mellem land og by, social stand, hudfarve, køn eller religion. Det er særligt værd at huske

på i disse dage, hvor ondskabsfulde mennesker netop forsøger at opdele os i politiske og religiøse skel. Jeg tænker naturligvis på det forfærdelige angreb sent lørdag aften i London. Et angreb, som i sin gruppevækkende brutalitet skabte skræk og rædsel i nu'et. Men også et angreb, som på sigt kan skabe splittelse hos både vores britiske broderfolk og herhjemme i Danmark. Den sejr skal vi aldrig give disse onde mordere. I en tid som denne må vi gøre en særlig indsats for ikke at lade os skille ad på tværs af samfundsskel. Nej, vi skal stå sammen. Heldigvis har vi i Danmark et særligt stærkt udgangspunkt for at kunne stå sammen. Alle som én har vi i dette fantastiske land glæde af de principper, som vores forfædre fik vedtaget ved lov den 5. juni 1849 og ikke mindst ved ændringen i 1915. Principper, der synes vigtigere end nogensinde.

Jeg bliver ofte mødt med spørgsmålet om, hvad der er mit vigtigste politiske pejlemærke. Det er meget simpelt. Det handler om at sikre danskernes tryghed. Jeg plejer at sige: er vi trygge – så kan vi alt. ”Alt” er måske en meget lidt jysk måde at sige det på. Men jeg mener virkelig at tryghed er forudsætningen alt andet. Er vi trygge, så kan vi hæve blikket og hjælpe vores næste og gribe de muligheder, livet måtte bringe os. Mere konkret så handler tryghed for mig om at retten til at føle sig tryk i eget hjem og ikke være bange for, at kriminelle begår indbrud. Tryghed handler også om at føle sig tryk i det offentlige rum uden at bandekriminelle skræmmer almindelig borgere med deres hensynsløse kriminalitet. Endelig handler tryghed om, at man kan betale sine regninger og har mulighed for at sikre sin familie eller nærmeste en god og meningsfuld tilværelse, hvor man ikke konstant overraskes over nye skatter og afgifter, der vilkårligt griber ind i danskernes pengepung. Danmark er dog fortsat et land med en høj grad af tryghed. Det skyldes først og fremmest vores stærke fælles institutioner. Men det skyldes også et politi, der dagligt leverer en menneskelig, og dybt professionel indsats for at sikre din og min tryghed i det daglige. Ligesom vi i dag minder hinanden om, at demokratiet skal næres og plejes, så skal vi heller ikke tage trygheden for givet.

Det begynder med en anerkendelse af, at vores trygge og frie levevis ikke er kommet af sig selv. Generationerne før os har kæmpet for at sikre den fred og fordragelighed, der Gud ske lov stadig kendetegner vores del af verden. Det er næsten ikke til at fatte, at det kun er et par generationer siden, at Danmark var indhyllet i det ultimative mørke. Den tyske besættelse. For et par måneder siden (2. april) havde jeg fornøjelsen af, i mit hjem i Viborg, at få besøg af en gruppe modne damer fra foreningen, ”Søndagskaffe Viborg”. Konceptet er, at en frivillig vært en gang om måneden inviterer en gruppe af ældre hjem i privaten til kaffe og en bid brød. Den dag var det så blevet min tur. Det var en dejlig

eftermiddag. Formålet med Søndagskaffen er at hjælpe ældre borgere, der kæmper med ensomheden med at komme ud og møde andre ældre og dermed give dem mulighed for et fællesskab. Det er et fantastisk arrangement, som jeg kunne fortælle meget om. Men en oplevelse gjorde alligevel det største indtryk. Det var min samtale med Ellen der er 99 år gammel. Ellen fortalte om, hvordan hun stadig – efter så mange år – tydeligt kunne høre tyskernes fly, når hun lukkede øjnene og tænkte på den skæbnesvangre dag den 9. april 1940, da Danmark blev besat. ”Jeg har det stadig skidt når jeg tænker på 9. april. Det har jeg haft lige siden 1940” sagde hun, og fortalte hvordan hun oplevede to likvideringer hvor hun arbejdede i krigens år. Der sad hun – den lille og spinkle dame, hvor årene har sat sig spor, men hvor hukommelsen er skarp og husker krigens mørke år og ondskab. Det var en samtale hvor hårene rejste sig på armene – og hvor jeg for en stund følte mig meget ung og meget lille. Tænk sig. Efter så mange år, stadig at kunne huske besættelsen, som var det i dag. Sådan tror jeg faktisk alle, der levede dengang har det. Jeg håber, at vi som folk og nation i højere grad anerkender betydningen af et stærkt og robust forsvar. Og ikke mindst anerkender betydningen af NATO som vores værn mod de mørke og udemokratiske kræfter, som desværre i disse år synes at vinde frem. Med anerkendelsen følger også en villighed til at prioritere vores forslag økonomisk. Den villighed har Det Konservative Folkeparti. Og den villighed har regeringen. Jeg hører nogle gange argumentet, at hvis vi bruger penge på forsvaret, så mangler de penge til velfærden. Men kære venner. Forudsætningen for velfærd er at vi kan leve i tryghed og frihed. Derfor er et styrket forsvar i den grad en kamp for et velfærdssamfund. Derfor ser jeg med sindsro frem mod efterårets forhandlinger om det kommende forsvarsforlig, hvor vi skal sikre vores forsvar et tiltrængt løft.

Ligesom vores ydre sikkerhed er grundlaget for vores nations tryghed, så er vores hjem den vigtigste ramme for den nære tryghed. Danskerne skal føle sig trygge i deres hjem, og jeg kan dårligt forestille mig en mere grænseoverskridende krænkelse end et indbrud. Det handler jo ikke kun om, at indbrudstyve fratager os genstande, der måske aldrig kan erstattes. Det handler om den vedvarende utryghed, et indbrud skaber. Et indbrud kan sætte spor i ofrene, og derfor er det vigtigt, at vi sender et klart signal om, at vi tager det meget alvorligt, når ubudne gæster bryder ind i vores hjem. I dag kan indbrud imidlertid kun straffes efter tyveriparagraffen. Men at krænke vores hjem er så alvorlig en forbrydelse, at det tydeligt bør afspejles i loven. Derfor ændrer vi om kort tid straffeloven, så der indføres en særlig indbrudsparagraf. Vi skærper desuden straffen for indbrud begået, mens ofrene er hjemme, med en tredjedel. Endelig vil politiet have øget

fokus på indsatsen mod omrejsende kriminelle, som står for en stor del af indbrudskriminaliteten her i vores land. Alle sammen vigtige tiltag, der sender et klart signal om alvor en ved indbrud – og ikke mindst styrker den nære tryghed i Danmark.

Det er desværre ikke alle, der – som hovedparten af os – har haft en tryk opvækst. Der er desværre nogle unge, der fra en tidlig alder er efterladt til sig selv – og ikke har haft en kærlig og bestemt hånd til at hjælpe sig igennem tilværelsens første – og mest skrøbelige år. Disse unge mennesker ender desværre alt for ofte i en kriminel løbebane, der starter i det små og uskyldige, men som senere fører til omfattende og alvorlig kriminalitet i armene på rockere og bandemedlemmer. For noget tid siden besøgte jeg den sikrede institution, Grenen, der ligger på Djursland. Der mødte jeg nogle af de unge, der har haft alt andet end en tryk opvækst – og som desværre også har været medvirkende til at sprede utryghed i det miljø, de færdedes i. Det var et trist udgangspunkt. Og oplevelsen satte sig i mig. Besøget viste dog også nogle lys i mørket. Jeg mødte blandt andet Markus, der på grund af sine fremskridt nu var flyttet til den åbne afdeling – ikke langt derfra – og i dag er et forbillede for de andre unge som repræsentant for Ungerådet på Grenen. Markus var et ungt menneske, der desværre har oplevet mere end de fleste. Han har set mere af livets barske skyggesider, end vi forhåbentlig nogensinde kommer til, men har samtidig ikke oplevet den kærlige vejledning fra de voksne, der er den vigtigste forudsætning for en tryk opvækst. Det gjorde ondt at høre om det kæmpe svigt som forældre havde givet et ungt menneske. Markus tilhører heldigvis et mindretal blandt danske unge – og ungdomskriminaliteten er i øvrigt faldende. Alligevel er der også behov for, at vi prioriterer indsatsen mod ungdomskriminalitet højere end i dag – og ikke mindst at vi tør tænke i nye baner. Vi skal turde spørge os selv, hvad det er, der mangler i forebyggelsen af ungdomskriminalitet i dag. Jeg har selv som tidligere folkeskolelærer og SSP-medarbejder set, hvordan det at komme ud i kriminalitet, kan bringe et ungt menneske ind på en forkert livsbane. Det kan have store konsekvenser for den unge hele livet, ligesom det har store konsekvenser for samfundet. Derfor har jeg tydeligt tilkendegivet, at jeg vil gennemføre en reform af indsatsen mod ungdomskriminalitet, hvor vi sætter tidligere og mere håndfast ind over for unge kriminelle mellem 12 og 17 år. Jeg synes, at det er vigtigt, at der er en mærkbar konsekvens, når unge begår noget kriminelt, så de forstår, at man må stå til ansvar for sine handlinger. Jeg vil gerne understrege, at det også er vigtigt – og en af mine hovedprioriteter – at vi rækker en hånd ud til de her unge mennesker. Hjælper dem tilbage til fællesskabet. Det er denne kærlige, men konsekvente tilgang, der skal bære den

ungdomskriminalitetsreform, jeg snart lægger frem. Vi skal f.eks. sikre os, at myndighederne arbejder bedre sammen for at hjælpe de unge, der er på vej ind på en kriminel løbebane. Det handler ikke om at sende børn i fængsel. Det handler om at sætte tidligt og effektivt ind, så unge mennesker ikke havner på samfundets skyggeside. Vi ved jo desværre, at mange hårdkogte er startet i det små. En indsats mod ungdomskriminalitet er derfor en måde at få ”lukket for hanerne” til blandt andet rocker- og bandemiljøet og de mere ekstremistiske miljøer. Vi skal sikre os, at disse miljøer ikke ender med at udgøre det tilhørsforhold, mange af de her udsatte unge i bund og grund savner og mangler. Og vi skal sikre os, at den enkelte unge får robustheden og modstandskraften at modstå skruppelløse typer, som forsøger at rekruttere til deres tarvelige og kriminelle fællesskab. Det ansvar skal vi tage på os og tage seriøst. Det ansvar tager jeg på mig og tager seriøst.

Som jeg sagde indledningsvis, så er dansk politi unikke position i samfundet en af de vigtigste årsager til, at vi er et af verdens mest trygge og sikre lande at bo og leve i. For noget tid siden var jeg med Københavns Politi på arbejde. Jeg var så heldig at køre patrulje med Peter og Trine, hvor vi bl.a. prøvede at rykke ud til mulig bandekriminalitet og generelt patruljerede Københavns gader for kriminelle aktiviteter. At komme med ud og opleve betjentenes arbejde gav mig et indblik i deres dagligdag, som jeg aldrig ville kunne læse mig til. Oplevelsen bekræftede mig i mit klare indtryk af dansk politi: Nemlig, at de ikke bare er dygtige rent fagligt. De er også udstyret med en imponerende portion indlevelse og medfølelse med alle typer af mennesker. Hvad enten der er tale om opklaring og forfølgning af alvorlig kriminalitet eller om den mere bløde indsats, hvor der er brug for et lyttende øre og en hjælpende hånd, så forstår de at finde balancen mellem det faglige og det menneskelige. Og det er ingen simpel kunst. Derfor er jeg helt overbevist om, at dansk politi har en særlig aktie i danskernes tryghed. Det er vigtigt at anerkende. Og derfor vil jeg også kæmpe for, at politiet sikres de bedst mulige vilkår, så de i endnu højere grad end i dag kan være tilstede blandt dig og mig og sikre vores alle sammens tryghed.

Men politiet kan selvfølgelig ikke gøre det alene. Vi skal som politikere være parate til at sikre vores politi de fornødne rammer og redskaber. Derfor er jeg stolt over den bandepakken ”Bander bag tremmer”, vi har lavet. Jeg har kaldt den en jernnæve mod banderne. For det er, hvad det er. Med bandepakken sætter vi hårdt mod hårdt. Vi skærper straffen på en række områder, og vi strammer op på forholdene omkring rockeres og bandemedlemmers afsoning og adgang til prøveløsladelse. Som noget helt nyt indfører vi et opholdsforbud. Vi giver mulighed for, at rockere og bandemedlemmer kan idømmes et forbud

mod, efter afsoning af deres straf, at opholde sig i det eller de områder, hvor de har begået deres kriminalitet – et initiativ, der er blevet godt modtaget i flere udsatte boligområder, hvor lovlydige beboere i alt for lang tid har måttet se til i afmagt, mens banderne har hærget og gjort deres nabolag utrygt. Vi sætter også ind over for rockere og bandemedlemmers misbrug af offentlige ydelser, og vi styrker både exit-indsatsen og indsatsen for at hjælpe og beskytte sårbare personer eller andre, der udsættes for pres fra rocker- og bandemiljøet. Jeg tror på, at vi med de nye redskaber i bandepakken får styrket politiets og andre myndigheders indsats over for rockeres og bandemedlemmers kriminalitet, så almindelige mennesker kan føle sig trygge, hvor de bor og færdes.

Som sagt er Danmark heldigvis et trygt land at færdes i. Men trygheden er ikke kommet af sig selv, og er der én ting, jeg særligt elsker ved Danmark, så er det vores evne til at kunne diskutere – sommetider højtlydt og med følelserne uden på tøjet – og samtidig bevare respekten for vores debatmodstandere. Modsat mange andre lande kan vi i Danmark være uenige, uden at det fører til vold, drab eller skaber utryghed på anden vis. Sådan skal det fortsat være fremover. Det frie ord og den fordomsfrie debat, som har bragt os så langt, skal blive ved med at gro og trives i Danmark. Uden evnen til at kritisere, mindre debat. Og uden debat, mindre fremdrift i vores samfund. Som mange af jer ved, har regeringen sammen med et bredt folketing netop valgt at afskaffe blasfemiparagraffen. For mig ligger beslutningen i forlængelse af det princip, vi i Danmark har om at forfægte retten til det frie ord. Et princip, der trækker tråde helt tilbage til Grundlovens indførelse af trykkefrihed. Men i høj grad også et princip, vi bør huske på i disse år, hvor netop det frie ord kan udløse voldsomme reaktioner. Lad mig slå det helt fast: Vi skal og bør beskytte mennesker imod forfølgelse og hadefulde ytringer. Det siger forhåbentlig sig selv. Men ting, guder og symboler skal vi kunne kritisere uden at risikere at blive retsforfulgt. Det har ikke været nogen nem beslutning. Blasfemiparagraffen er godt 150 år gammel, og vi har i regeringen grundigt vejet argumenterne for og imod en afskaffelse. For mig bør tåbelige og stødelige gerninger mod religiøse symboler mødes med enten tavshed eller de rette argumenter – ikke med opslidende og højt eksponerede sager ved domstolene.

Er der noget, som for alvor har drevet vores samfund fremad, er det Grundloven. Og på en dag som i dag er det værd at huske på, at Grundloven ikke kom af sig selv tilbage i 1849. På den måde har tiderne ikke forandret sig: Fremdrift kommer heller ikke af sig selv i 2017. Vi skal som samfund selv styre retningen. Vi skal udstikke kursen for årene, der kommer. Vi skal indstille kompasset korrekt. På mit kompas står der ”tryghed”, ”retfærdighed” og ”sund

fornuft”. Det var kerneværdier ved Grundlovens fødsels. Og det er kerneværdier for mig i dag.
Rigtig god Grundlovsdag. Og tak for ordet.

Kilde

konservative.dk

Kildetype

Dokumentation på online medie

Tags

Det Konservative Folkeparti, Grundlovstale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/soeren-pape-poulsens-grundlovstale-2017>